

Lovforslag er bragt for, saa kunne vi ikke ønske Andet, end at Saamange som muligt omkring i Landet ville interessere sig for at oplyse dem, der sidde her for de forhandle de foreliggende Sager, om, hvorledes disse stille sig for dem. Der som den ærede Ministers Indvendning blev taget tilfølg, saa skulde det jo strengt gennemført ogsaa føre til, at intet Bønnskrift eller Andragende til Rigsdagen var ønskelig, men at man skulde gaae dermed til Ministeriet; det forekommer mig dog, at det vilde være at føre Centralisationsstykket altfor stærkt igjennem og holde os for meget udenfor, hvad der rører og bevæger sig omkring i Landet. Jeg kan derfor ikke Andet end troe, at det er rigtigt, at Folk, naar Rigsdagen er samlet, henvende sig til Medlemmer her i Thinget om de foreliggende Sager. — Den ærede Minister ansøgte, at naar man vilde give 4 pCt. Rabat, saa vilde det føre til, at det Papir, som ellers sælges mod 2 pCt., vilde blive unddraget Forhandlerne, hvorved deres Stilling vilde blive gjort vanskeligere. Den ærede Minister maa lægge Mærke til, at det ikke alene er 2 pCt., men i mange Tilfælde 3 pCt., der gives, idet man vil have, at Amtsforvalterne skulle holde Filialer, og til disse giver dem 2 pCt. og desuden 1 pCt. til, hvilket jo vistnok i mangfoldige Tilfælde vil føre til, at Amtsforvalterne selv ikke have nogen videre Nødvendighed end at paasee, hvem de levere Papiret til, og saa selv beholde den ene Procent og give Forhandlerne de 2. Det Princip, som den ærede Minister opstillede, skal jeg slet ikke videre indlade mig paa; jeg troer ikke, at den Risiko, der vilde være forbunden dermed, vilde være stor. Den ærede Minister meente, at man ikke havde lagt Mærke til, hvad han tidligere har sagt; jeg tør maaskee indvende derimod, at den ærede Minister ikke har lagt Mærke til, hvad jeg har sagt. Jeg har udtrykkelig fremhævet, at jeg var overbevist om, at det Fordeeltigt for Statskassen vilde være at sælge paa den af mig anstaaende Maade — Enhver har jo sin Overbevisning, og den forandrer man ikke strax, fordi man hører en modsat Mening — men jeg har ikke bedt om Andet, end at den ærede Minister vilde tage under Overvejelse, om den af mig anstaaende dog ikke skulde vise sig at være den bedste Maade at

sælge Papiret paa. Det er kun nødvendigt, at jeg overhovedet blander mig i en Sag som denne, da den hele Lov er mig i højeste Grad modbydelig, men naar den kommer for, er det min Pligt at gjøre opmærksom paa de Ting, som jeg troer med Fordeel kunne forandres.

Indenrigsministeren: Det ærede Medlem vil have seet, at han er paa Vildspor med sit Stikord „Centralisation“. Spørgsmaalet, om der skal oprettes flere Filialer, ligger ligefrem under Administrationen, og det er naturligt, at de, der ønske flere Filialer oprettede, henvende sig til dem, som have Magten til at oprette dem — det skulde da kun være i Tilfælde af, at man mødte en stor Modstand, at man søgte en Slags Appellinstans i Rigsdagen; men det er ganske klart, at jeg med den bedste Villie ikke paa nogen som helst Maade kan give den Omstændighed nogen Følge, at det her fortæller, at der er Steder, hvor man ønsker saadanne Filialer, naar saadanne Steder ikke engang nævnes. Forøvrigt troer jeg ikke, at det er i Rigsdagens Interesse, at saadanne Detailansiggender, som ganske vist kunne finde deres Afgjørelse i Ministeriet, skulle passere Rigsdagen.

Sfæhering: Jeg kan ikke see anden Forskel mellem Lovforslagets Antagelse eller Forkastelse end den, at dersom vi antage det, faae vi to Embedsmænd paa Bortpenge og en ny Embedsmand paa fast Gage, og dersom vi forkaste det, faae vi ligeledes to Embedsmænd paa Bortpenge og en Embedsmand vedblivende konstitueret; thi jeg kan ikke antage, at den ærede Minister, hvis Loven bliver forkastet, vil beholde de Embedsmænd, han ellers vilde stille sig ved. Dersom dette skulde være hans Mening, saa troer jeg, man med Rette kan sige, at det ikke er den rette Vej til at vise, at det er Regjeringen, som er opmærksom paa at formindste Antallet af Embedsmænd, men vi maatte deraf komme til at lære, at vi maae være meget nøiereguende med at see, om man behøver de Embedsmænd, man beholder, eller ikke. I denne Lov ligger Bevistet for, at den Embedsmand, som forubsættes afstediget, ikke behøves, hverken naar Loven gaaer igjennem, eller naar